

РЕШЕНИЕ

№ 17906

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ХР. РАДОВЕНСКА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20231110140025 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 310, т. 1 ГПК](#), вр. [чл. 344, ал. 1, т. 1](#) и [т. 3 КТ](#).

Образувано е по искова молба, подадена от Г. В. О. срещу „(фирма)“ АД, с която са предявени обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1 КТ - за признаване за незаконно и отмяна на Заповед № 100/14.07.2023 г., с която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 5154,76 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за периода от 17.07.2023 г. до 17.09.2023 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 18.07.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че е работил по трудово правоотношение с ответника на длъжността „мениджър проекти“, което било прекратено със Заповед № 100/14.07.2023 г. на изпълнителния директор на дружеството, на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ - поради намаляване обема на работа. Твърди, че уволнението му е незаконно, тъй като не е било налице основанието „намаляване обема на работа“ за неговата дейност. Навежда доводи, че работодателят е уволнил ищеца поради отказа на последния да пътува за Република Етиопия, без да му бъде поставена ваксина за жълта треска и без да е изтекъл необходимия минимален срок за активиране на имунизационната защита. В тази връзка в исковата молба подробно описва хронологията на събитията, като твърди, че реалната причина за прекратяване на трудовото правоотношение е именно отказа му да бъде командирован в Република Етиопия, а не посочената в уволнителната заповед. Моли за отмяна на уволнението и заплащане на обезщетение за периода от 17.07.2023 г. до 17.09.2023 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 18.07.2023 г. до окончателното плащане. Претендира направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „(фирма)“ АД е подал писмен отговор, с който оспорва исковата претенция като неоснователна. Твърди уволнението да е законосъобразно извършено, като към момента на прекратяване на трудовото правоотношение е било налице намаляване обема на работа. Твърди, че преди да издаде атакуваната заповед е извършил подбор, резултатите от който са дали основание на работодателя законосъобразно да прекрати трудовия договор именно с ищеца. Моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноски по делото.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Страните не спорят, а и видно от Трудов договор № 106/04.10.2022 г. ответникът Г. В. О. е постъпил на работа при „(фирма)“ АД на длъжност „специалист търговия“, като след изтичане на уговорения изпитателен срок договорът се е трансформирал в безсрочен по силата на закона – чл. 71, ал. 2 КТ. С допълнително споразумение към трудовия договор от 30.06.2023 г., ищецът е преназначен на длъжност „мениджър проекти“.

По делото е представена длъжностна характеристика за длъжност „специалист търговия“, видно от която основните трудови задължения на ищеца са следните: извършва дейността по подготовка и изпълнение на различни проекти; подпомага дейността на проектните мениджъри; води кореспонденция с производители, дистрибутори и други търговски субекти; изготвя писмени оферти и други документи, с оглед специфичните изисквания на конкретния проект; спазва всички задължения при възложената работа съгласно чл. 126 КТ; извършва и други конкретно възложени задачи, свързани с компетенциите и длъжността, която изпълнява. Видно от отбелязване върху длъжностната характеристика, ищецът получил екземпляр от същата и се е запознал с нея.

Видно от представена по делото длъжностна характеристика за длъжността „мениджър проекти“ основните задължения и отговорности са идентични с трудовите задължения за длъжността „специалист търговия“, като липсва единствено, че служителят подпомага дейността на проектните мениджъри. Върху длъжностната характеристика липсва отбелязване, че ищецът е получил екземпляр от същата и се е запознал с нея.

Не е спорно между страните, че със Заповед № 100/14.07.2023 г. на изпълнителния директор на дружеството трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ – поради намаляване на обема на работа, считано от 17.07.2023 г. Заповедта съдържа разпореждане на служителя да се изплатят следните обезщетения: по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазено предизвестие в размер на 2577,38 лв. и по чл. 224, ал. 1 КТ – за неизползван платен годишен отпуск за 12 дни в размер на 1472,79 лв. Видно от отбелязване върху заповедта, при връчването ѝ на ищеца, последният е посочил, че не е съгласен с уволнението и счита, че „не е налице основание за това“.

По делото е представена докладна записка от М. В. – административен директор на „(фирма)“ АД до В. Д. - изпълнителния директор на ответното дружество, в която е посочено, че във връзка с намаления обем на работа е извършен подбор между служителите, заемащи длъжността „мениджър проекти“, и е оценила всеки един от шестимата служители по критерии: квалификация, начин на изпълнение на служебните задължения и справяне с поставените задачи в трудовия процес. В резултат на извършената преценка административният директор М. В. е предложила на работодателя да бъде прекратено трудовото правоотношение с ищеца Г. О., като служителят получил най-нисък резултат.

От представена по делото Заповед № 100005308/13.07.2023 г. на изпълнителния директор на „(фирма)“ АД, се установява, че на основание чл. 121 КТ и Наредбата за служебните командировки и специализация в чужбина ищецът Г. О. е командирован до гр. А. А., Ет. със следните задачи: изпълнение по договор „Contract for the supply and fixing of office furniture and fixtures – ET-MINT-253622-GO-RFB“ за срок до приключване на договора, но не повече от 30 дни, считано от деня на издаването на виза. В заповедта е посочено, че

най-късно в края на работния ден на получаване на настоящата заповед лицето следва да представи паспорта си на финансовия директор на дружеството за издаване на виза и организиране на пътуването в чужбина.

По делото е приобщена имейл кореспонденция между ищеца Г. О. и служителите на ответното дружество К. Г. и Р. М. във връзка с предстоящото командироване на ищеца в А. А., Ет.. От същата се установява, че на 13.07.2023 г. в 18:52 на електронната поща на ищеца е изпратено писмо от К. Г., с което последната го уведомява, че е подготвила документите за визата, и че се налага ищецът да пътува сам. Посочено е, че според авиокомпанията не се изисквало сертификат за ваксинация. Отправена е молба до ищеца да потвърди тръгване в неделя. На 14.07.2023 г. в 10:57 часа ищецът е изпратил имейл до К. Г., видно от съдържанието на който я уведомява, че има притеснения да пътува в Ет. и с оглед опазване на здравето отказва да посети тази държава. Малко по-късно на същия ден – на 14.07.2023 г. в 13:16 часа Р. М., служител при ответника, е изпратил имейл съобщение до ищеца, с копие до: К. Г., И. С. и В. Д., относно: командировка А. А., със следното съдържание: „Понеже не искам такъв съвестен служител като теб, да работи за такъв долен лъжец като мен и освен това, за да предпазим здравето ти от такива опасни и вредни командировки, считано от днес си освободен.....Избери си – по взаимно съгласие или дисциплинарно и кажи на К. днес, за да ти оформи документите. Лигльовци на тая фирма не са ни необходими.“ Посочената имейл кореспонденция не е оспорена от страните.

От представено по делото копие от трудовата книжка на ищеца, от извършена в съдебно заседание констатация по представения документ в оригинал, както и от Справка – данни за лицето Г. В. О. за периода от 01.01.2023 г. до 31.08.2023 г. на ТП на НОИ – София-град се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните ищецът не е постъпвал на работа при друг работодател.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля М. Г.. От показанията ѝ се установява, че свидетелката заема длъжността „административен ръководител“ в ответното дружество. Излага, че основната дейност на дружеството била подаване на оферти и изпълнение на проекти, и се осъществявала основно от звено „Проекти“. В звено „Проекти“ основните длъжности били „специалист търговия“ и „мениджър проекти“, като в момента имало 5 човека на длъжността „мениджър проекти“. Твърди, че към 14.07.2023 г. се наблюдавал значителен спад в обема на проектните предложения, които дружеството подавало. Причините били спрените финансираня на проекти, изтекли програми, съществено влияние оказало и пост – COVID последиците, тъй като за голяма част от проектите, по които работили изтекли сроковете или тепърва предстояло финансиране. Поддържа, че този спад на офертите се наблюдавал от около 3-4 месеца. Добавя, че преди това е имало периоди, в които дружеството е подавало по 4-5 проектни предложения на ден, в сравнение със сегашния, когато се наблюдавало по 1 оферта на ден, като е имало и дни, дори седмици, без нито една подадена оферта. Свидетелката няма информация дали този спад в работата се наблюдавал и в другите отдели на ответното дружество, тъй като задълженията ѝ обхващали единствено звено „Проекти“. Пояснява, че намаленият обем на работата в звеното се изразявал в следното: по-малко проекти, по които могло да се работи; по-малко подадени оферти и съответно – по-малко поръчки, по които могли да бъдат класирани, да участват и да им бъде възложен договор. Посочва, че ответникът е бил служител на дружеството в периода октомври 2022 г.– средата на юли 2023 г., първоначално на длъжност „специалист търговия“, а в последствие на длъжност „мениджър проекти“. Свидетелката поддържа, че съществено различие между двете длъжности няма, като единствената разлика била това, че „специалист търговия“ съдействал на „мениджър проекти“. Свидетелства, че познава персонално всеки един от служителите, работещи в звено „Проекти“, в т.ч. тяхната образователна и професионална квалификация, начина, нивото и качеството на работа, уменията и знанията им. Във връзка с изготвената докладна записка от 14.07.2023 г. свидетелката заявява, че задачата ѝ да

извърши подбор била възложена по телефона от изпълнителния директор на 14.07.2023 г., като мотивите били намаления обем на работа в звеното. Свидетелства, че още същия ден извършила подбора на база качества, които са показали служителите в процеса на работа, на база ефективност при подаване на проектните предложения, на успеваемост на същите, и възможността на служителите да работят самостоятелно при възлагане на проектите. Твърди, че ищецът не е показал способност и умения да работи самостоятелно, винаги е работил в екип, със съдействието на колеги. Акцентира върху обстоятелството, че тъй като в процеса на работа ищецът не е показал необходимите качества и умения, не му е възлагано самостоятелно изпълнение или изготвяне на проектно предложение. Подчертава, че ищецът не е имал самостоятелно подадено проектно предложение. Свидетелка уточнява, че в посочените от нея в докладната записка от 14.07.2023 г. 800 броя проектни предложения, се включват общия брой проекти, по които са работили служителите, като разяснява, че проектните предложения се работят съвместно от няколко служителя в екипи. Свидетелката разказва, че ежеседмично или 2 пъти в месеца в ответното дружество се провеждали „оперативки“, на които било обсъждано и намаления обем на работата на мениджър-проектите. Тенденцията за намаляване на обема на работата била забелязана още след Коледните и Новогодишни празници, когато по принцип се наблюдава такова намаление, но в случая тази тенденция продължила и след това. Свидетелката добавя, че промяната от длъжност „специалист търговия“ в длъжността „мениджър проекти“ не представлява прехвърляне от едно звено на дружеството в друго, нито промяна в трудовите функции на служителя или вид повишаване, а се прави с цел допълнителна мотивация на служителя и когато изтекат първоначалните 6 месеца всеки служител от длъжност „специалист търговия“ бива назначен в длъжността „мениджър проекти“. Посочва, че единствената разлика е, че „специалист търговия“ в известна степен подпомагал дейността на „мениджър проекти“, а последният имал възможност самостоятелно да управлява проект. Свидетелката изнася още, че характерът на работата в дружеството е такъв, че когато подавали съответните проектни предложения, резултатът не излизал веднага, а обикновено след 3-4 месеца. Поради тази причина не можело да се види ефективността на един служител в първите 2 или 3 месеца от неговата работа. Свидетелката е запозната с обстоятелството, че м. юни ищецът е бил командирован в Реп. И. за изпълнение на проект, по който ответното дружество е било избрано за възложител. Твърди, че след връщането на ищеца от И. се оказало, че оборудването, което е следвало да провери реално не работело и това наложило командироването на друг служител, който да коригира нещата, които ищецът не е бил изпълнил. Свидетелката посочва, че към момента на издаване на заповедта за командироване на ищеца в Ет., на ответника не били известни проблемите, които възникнали при командироването му в И.. По отношение на командироването на ищеца в Ет., свидетелката заявява, че същият е бил включен в изпълнението на проекта и още м.12.2022 г. е изявил желание да отиде в Ет.. Свидетелката завършва показанията си, като акцентира на обстоятелството, че ищецът никога не е работил по проекти самостоятелно, а винаги е бил включен в екип, няма самостоятелно възложени търгове и самостоятелна работа. Пояснява и че посочените в докладната записка на стр. 2 „119 търга и подал 29“, означава, че това са търгове, които са му възложени заедно с още един негов колега.

Съдът, след преценка на показанията на свидетелката В. по реда на чл. 172 ГПК кредитира същите, с изключение на частта им относно обстоятелства и критериите, при които е извършен подбора, както и относно твърденията, че е налице реално намаляване обема на работа в ответното дружество, тъй като достоверността на същите е силно разколебан от останалия събран по делото доказателствен материал.

Пред настоящата инстанция е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, която е оспорено от ищеца. От заключението се установява, че основната дейност на „(фирма)“ АД е участие в процедури за възлагане на обществени поръчки, както в Република България, така и в чужбина, и с изпълнение на сключените договори и се

осъществява от „мениджър проектите“. Съгласно заключението реализираните приходи от звено „Проекти“ през първото шестмесечие на 2023 г. е 27 % от реализираните приходи през предходното шестмесечие на 2022 г., както и през първото шестмесечие на 2023 г. в ответното дружество са изготвени и подадени по-малко оферти в сравнение с предходното шестмесечие на 2022 г. Според експертното мнение налице е трайна тенденция на намаляване обема на работа, което е трябвало да се извърши от заетите лица в звено „Проекти“, поради по-малкия обем на подадени оферти по проекти през първото шестмесечие на 2023 г., спрямо второто шестмесечие на 2022 г. Според вещото лице поради намаления обем на обявените процедури за доставка на електрически автобуси през 2023 г. дружеството е прекратило работата по такива проекти и е следвало да се пренасочи към друг вид дейности, а ищецът е имал експертиза в тази област.

В дадените устни разяснения в откритото съдебно заседание от 19.10.2023 г. вещото лице поясни, че не е анализирала кога са подадени офертите и кога е извършвана работата по обществените поръчки, във връзка с които са получени приходите през второто шестмесечие на 2022 г. и първото шестмесечие на 2023 г. Не е изследвала и сроковете, в които са изготвяни офертите, съответно – сроковете, в които са били сключвани тези оферти. Посочва, че е изследвала единствено реализираните от ответното дружество приходи, но не и по какви обществени поръчки е работило дружеството, какви са били сроковете за изготвяне, съответно за отговор на подадените оферти. Вещото лице посочва и че в обхвата на експертното изследване не е анализирала дали има и ако да, колко са на брой, подадените оферти, по обществените поръчки през първото шестмесечие на 2023 г., които ответното дружество не е спечелило и следователно не е реализирало приходи, както дали има (респ. колко са на брой) спечелените оферти през първото шестмесечие на 2023 г., по които се очакват плащания в бъдеще. Експертът уточнява, че при изготвяне на експертизата е гледала единствено „от чисто финансова гледна точка“, като не е изследвала броят на обществените поръчки, в резултат на които е прихода от близо 9 милиона и половина лева, получени през второто шестмесечие на 2022 г. Отбелязва обаче обстоятелството, че високият брой на приходите през този период идва от приходите, реализирани през м. декември 2022 г. Посочва, че е напълно възможно по-големият приход от второто шестмесечие на 2022 г. да бъде получен от по-малък на брой обществени поръчки, тъй като при разпоредителите с бюджетни средства обикновено в последното тримесечие на текущата година има по-високи плащания във връзка със средствата, които следва да се усвоят за текущата година. По отношение на докладната записка от 14.07.2023 г. вещото лице посочва, че я е изследвала единствено по отношение на обстоятелството дали подборът е извършен между всички служители, заемащи длъжността „мениджър проекти“. Не е изследвала дали броят на посочените оферти, възложени на служителя е действителният, както и дали са били възложени на един или няколко служителя. Не е анализирала и дали през първото шестмесечие на 2023 г. в сравнение с второто шестмесечие на 2022 г. е налице по-малък брой обявени процедури по възлагане на обществени поръчки в България и в чужбина във връзка с предмета на дейност на работодателя.

Настоящият съдебен състав при преценка по реда на чл. 202 ГПК намира, че заключението не следва да бъде кредитирано в частта, в която експертът посочва, че има трайна тенденция на намаляване на обема на работата в звено „Проекти“, доколкото този извод се основава единствено на намаления размер на приходите, генерирани от ответното дружество през първото шестмесечие на 2023 г. в сравнение с втората половина на 2022 г., но не и на задълбочен и обстоен анализ на броя подадени оферти, периода, през които са подадени офертите, дали същите са изготвяни самостоятелно от едно лице или от екип служители, колко от подадените оферти са одобрени, по колко от тях е последвало плащане и какъв е размера на сумите, постъпили по всяка от одобрените оферти, има ли одобрени оферти, за които все още не са постъпили плащания и в какъв срок се очакват да постъпят и т.н.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В производството по съдебен ред за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест е върху работодателя. Като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника или служителя, работодателят е този, който следва да установи, че законосъобразно го е упражнил. В този смисъл е и разпределената с доклада по делото доказателствена тежест. От друга страна, съдът проверява предпоставките за законосъобразност на извършеното уволнение единствено по направено от ищеца в исковата молба възражение или довод с оглед диспозитивното начало в процеса и предвидените преклузии. Съгласно трайно установената практика ищецът по иск за признаване на уволнението за незаконно по [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#) трябва да посочи всички факти, които опорочават, отлагат или погасяват потестативното право на работодателя. Съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от ищеца в исковата молба. ([Решение № 216 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., ВКС, III Г. О., Решение № 258 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., ВКС, IV Г. О. и др.](#))

В настоящия случай уволнението на ищеца е извършено на основание [чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ](#) – поради намаляване на обема на работата. С нормата на чл. 328 КТ е уредено субективното право на работодателя едностранно да прекрати трудовото правоотношение с работника при наличие на определените в цитираната норма предпоставки. За законосъобразността на уволнението по чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ е необходимо към датата на извършването му да е налице като обективен факт намаляване на обема на работа извършвана от ищеца, което не е било временно, както и че е бил извършен подбор, в случай, че такъв е бил задължителен. Предвид нормата на чл. 153 ГПК в тежест на ответника по делото, изрично указана му и от съда с доклада по делото, е с всички доказателствени средства да установи горните предпоставки за законосъобразното упражняване на потестативното му право едностранно да прекрати трудовия договор на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, а именно обективното намаляване на обема на работата, в която ищецът О. е била ангажиран.

Намаляване обема на работата по смисъла на [чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ](#) предполага относително пропорционално намаляване на персонала в структурните звена на предприятието, без обаче те да се закриват, тъй като дейността на работодателя продължава, но при намален реално обем на работата. Последното води до намаляване на необходимостта от съответната част от трудовите функции, имащи за задача осъществяването на съответните стопански дейности с намален обем на работа, тъй като по-малкият обем на работа ще се изпълнява с по-малко на брой работници или служители. Или част от длъжностите с тяхните трудови функции стават излишни, което има за последица прекратяване на трудовите договори за тези длъжности в различните структурни образувания на работодателя. Следователно по естеството си намаляването обема на работата представлява намаляване на производствената програма, на количеството на

продукцията, обема на стокооборота, на обема на услугите. Това състояние трябва обективно, фактически да съществува. То обаче не следва да се отнася към дейността на предприятието изобщо, а към съответната дейност, реализирана чрез дадена трудова функция. Поради това фактическият състав на разпоредбата на [чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ](#) изисква при изследване на елементите му проследяване на процеса на намаляване обема на работа да се отнася не към дейността на предприятието изобщо, а към съответната дейност, реализирана чрез дадена трудова функция, или следва да бъде установено как намаляването на обема на работата на предприятието се е отразило на дейността, в която е бил зает до уволнението съответния работник или служител. Т. е. следва да съществува обективна връзка между намалението и необходимостта работодателят да реорганизира работния процес – било като преустанови дейността, за която е намаляла работата като съкрати щата, или като разпредели трудовата функция, за която работата е намаляла, между други работници в предприятието (Решение № 125 от 18.04.2013 г. на ВКС по гр. дело № 832/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 143 от 29.05.2017 г. на ВКС по гр. дело № 4338/2016 г., IV г. о., ГК.)

В настоящия случай от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира, че работодателят не установи при условията на пълно и главно доказване факта на намаляване на обема на работа, респ. съществуването на обективна връзка между намаляването на обема на работа и изпълняваната от ищеца трудова функция. Напротив, от обсъдените по-горе писмени и гласни доказателства се установява, че уволнението на ищеца не се дължи на намален обем на работата при ответника, а на обстоятелството, че ищецът е отказал да бъде командирован в А. А., Ет.. Причините, посочени от свидетелката В. – неспособността на ищеца да работи самостоятелно по проекти и факта, че последният е отказал да изпълни нареждане на работодателя – да бъде командирован в Ет. за изпълнение на възложен на дружеството проект, навеждат на различни основания за уволнение, предвидени в КТ, но не и на уволнение поради намаляване на обема на работа. Само по себе си намаляването на приходите на ответника през първото шестмесечие на 2023 г. в сравнение с втората половина на 2022 г., не може да бъде единствен приложим критерий за преценка на наличието на намаляване на обема на работа, доколкото както посочи и вещото лице при изслушването му в открито съдебно заседание е възможно при по-голям брой оферти да бъдат реализирани по-малка печалба, и обратното – да бъдат реализирани високи приходи при по-малко на брой подадени оферти. Видно от разясненията на вещото лице, при изготвяне на експертизата не е правен анализ на обстоятелствата кога са подавани офертите, в какви срокове се изготвяли, дали ищецът е работил по тях самостоятелно или в екип, от колко на брой обществени поръчки са получени приходите през второто шестмесечие на 2022 г., респ. първата половина на 2023 г., има ли обществени поръчки, по които са подадени оферти през първото шестмесечие на 2023 г., но не са спечелили процедурите, както и дали в този период има спечелени обществени поръчки, по които предстоят плащания. Следва да се отбележи и обстоятелството, че при изслушването на вещото лице в о.с.з. на 19.07.2023 г. същата посочи, че тъй като е налице разпоредители с бюджетни средства обикновено последното тримесечие на всяка текуща година има по-високи плащания по така сключените договори, тъй като има лимит на средствата, които трябва да се усвоят за текущата година. Това до голяма степен обяснява и високия приход през м. декември 2022 г. в размер на 7 385 772 лв. В показанията си свидетелката В. потвърждава обстоятелството, че приходите от спечелените обществени поръчки обикновено се реализират около 3-4 месеца след одобрение на офертата.

По изложените съображения съдът намира, че по делото не се установява намаляване

на обема на работа, което да е обективно и трайно състояние при ответника към датата на уволнението. След като не е налице намаляване на обема на работа, то следва да се приеме, че за работодателя не е съществувало основанията по чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ за прекратяване на трудовия договор на ищеца. Ето защо предявеният от ищеца иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява основателен.

За пълнота на изложението настоящия съдебен състав намира за необходимо да отбележи и че ищецът не установи в процеса че е извършил подбор при условията на чл. 329, ал. 1 ГПК. Докладната записка от 14.07.2023 г., подписана от административния директор М. В. е изрично оспорен от ищеца с твърдение, че е съставен за целите на процеса. При доказателствена тежест за ответника по делото, същият не установява достоверна дата на оспорения документ. Частният документ има достоверна дата за трети лица само в хипотезите на чл. 181, ал. 1 ГПК, а именно от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото съставяне на документа. Свидетелските показания не могат да установят самата достоверна дата (Решение № 235/04.6.2010 г. по гр. д. № 176/2010 г. на ВКС, II г. о., Решение № 80 от 17.07.2013 г. по гр. д. № 161/2012 г., г. к., IV г. о. на ВКС.) Предвид изложеното съдът намира за основателно въведеното от ищеца възражение по чл. 181 ГПК, че докладната записка е съставена за целите на процеса.

Предвид недоказаността на фактическия състав на чл. 328, ал.1, т. 3 КТ искът по чл. 344, ал.1, т. 1 КТ следва да бъде уважен, а уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 100/14.07.2023 г. на изпълнителния директор на „(фирма)“ АД признато за незаконосъобразно и отменено.

По иска с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 3](#), вр. [чл. 225 КТ](#):

Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ при незаконно уволнение работникът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното трудово възнаграждение за времето през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца, който период започва да тече от датата на уволнението.

За основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че в резултат на уволнението е останал без работа за процесния период, поради което е претърпял имуществени вреди в претендирания размер, както и какъв е размерът на brutното му трудово възнаграждение за последен пълен отработен месец преди уволнението му.

В случая трудовото правоотношение на ищеца е прекратено считано от 17.07.2023 г., предвид което и по изложените по-горе мотиви за незаконосъобразност на уволнението, правото му на обезщетение обхваща период с начало тази дата до 17.09.2023 г., включително. Видно от записванията по представената по делото трудова книжка и Справка – данни за лицето Г. В. О. за периода от 01.01.2023 г. до 31.08.2023 г. на ТП на НОИ – София-град се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните ищецът не е постъпвал на работа при друг работодател през посочения период. Не е спорно между страните, че brutното трудово възнаграждение на ищеца за последния отработен месец възлиза на 2577,38 лв. Следователно, дължимото на ищеца обезщетение за оставането му без работа поради уволнението за целия исков период е в размер на 5154,76 лв., до който размер искът по [чл. 344, ал. 1, т. 3](#), вр. [чл. 225 КТ](#) се явява основателен и следва да бъде уважен, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

Настоящият съдебен състав намира, че на основание [чл. 242, ал. 1 ГПК](#) следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението в частта за присъденото обезщетение по [чл. 344, ал. 1, т. 3](#), вр. [чл. 225 КТ](#).

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът. Същият претендира и доказва такива за адвокатско възнаграждение в размер на сумата 1850 лв. Ответникът е релевирали своевременно възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатското възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК при прекомерност

на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съобразявайки задължителните разяснения, дадени в т. 3 от ТР № 6/2012 г. по т.д. № 6/2012 на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1 от 2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в съща наредба минимален размер. Съгласно чл. 7, ал.1, т. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения (в редакцията изм. бр. 88 от 4 Ноември 2022 г.) по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Определен на основание чл. 7, ал. 1, т. 1 от посочената наредба, минималното адвокатско възнаграждение за иска по чл. 344, т. 1 КТ в настоящия случай възлиза на сумата от 780 лв. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения (в редакцията изм. бр. 88 от 4 Ноември 2022 г.) при интерес от 1000 до 10 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 400 лв. + 10% от горницата над 1000 лв. Определен на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от посочената наредба, минималното адвокатско възнаграждение за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ възлиза на сумата 815,47 лв. Или минималното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящето дело възлиза на сумата от 1595,47 лв. (780 лв. +815,47 лв.). Съдът намира, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 1850 лв. не се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото, поради което направеното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява неоснователно.

С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът „(фирма)“ АД следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд дължимата държавна такса по уважените искове в размер на 286,19 лв. (от които 80 лв. - държавна такса за иска по чл. 344, ал.1, т. 1 КТ и 206,19 лв. - държавна такса по иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ).

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО уволнението на Г. В. О., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, извършено със Заповед № 100/14.07.2023 г. на изпълнителния директор на „(фирма)“ АД, ЕИК ***, и го **ОТМЕНЯ** на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ОСЪЖДА „(фирма)“ АД, ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „****“ № ***, ет. ***, да заплати на Г. В. О., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ сумата от 5154,76 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за периода от 17.07.2023 г. до 17.09.2023 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 18.07.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „(фирма)“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „****“ № ***, ет. ***, да заплати на Г. В. О., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, сумата от 1850 лв., представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „(фирма)“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „***“ № ***, ет. ***, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 286,19 лв. представляваща дължимата държавна такса по уважените искиове.

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението в частта относно присъденото обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 1, вр. чл. 225 КТ.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, които на основание чл. 315 ГПК започва да тече за страните от 02.11.2023 г., а в частта, с която е допуснато предварително изпълнение – с частна жалба в едноседмичен срок, считано от 02.11.2023 г

Съдия при Софийски районен съд: _____